

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/29/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218202046
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8218202046.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobkyne: S. E., narodená XX.XX.XXXX, bytom V. XXX/XX, J., zastúpená: Mgr. Matúš Macko, advokát, Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o vydanie bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č. k. 3Csp/86/2018 - 131 zo dňa 27.02.2020, jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia v sume 544,- eur a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Žalobu odôvodnila tým, že 23.01.2009 uzatvorila so žalovaným zmluvu o úvere na výšku 800,- eur, za poplatok 416,- eur s tým, že celkovú čiastku vo výške 1.216,- eur mala žalovanému zaplatiť v 4 splátkach po 304,- eur. Poplatok z predmetného úveru teda mal predstavovať 52 %-né navýšenie. Žalovanému na predmetný úver celkovo zaplatila 1.344,- eur. Predmetný úver použila pre osobnú spotrebu a nie na podnikanie. Aj keď bola držiteľkou živnostenského listu, je dôležité, na aký účel bol úver poskytnutý, pričom žalovaný má všeobecne známu prax, že ako náhle ide o živnostníka, pri uzatváraní zmluvy túto uzatvára s dlžníkom z jeho obchodným menom, čo predstavuje nekalú obchodnú prax. Spotrebiteľia, ktorí sú držiteľmi živnostenského oprávnenia sú diskriminovaní, pretože kvôli ich živnostenskému listu ich žalovaný zbavuje spotrebiteľskej právnej ochrany. V tomto poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1930/2011, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/84/2011, z 26.5.2011 a rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 11C/42/2012 z 13.9.2013. O výške bezdôvodného obohatenia sa dozvedela až od združenia na ochranu Občana spotrebiteľa Y., zo dňa 26.09.2016. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo ako úmyselné konanie, vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok 10-ročný objektívnu premlčaciu dobu tak, ako je uvedené aj v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/72/2014 z 19.03.2015.

2. Okresný súd Bardejov, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„Žalovaný je p o v i n n ý žalobkyni vydať bezdôvodné obohatenie v sume 544,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 544,- Eur od 5.10.2018 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Určuje, že zmluvná podmienka uvedená vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 20 k Zmluve o úvere č. XXXXXXX z 23.1.2009 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným v znení: „Obidve zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom“ je neprijateľná a z tohto dôvodu neplatná.

Žalobkyni voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ust. § 3 ods. 3 zákona č. 570/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, § 53 ods. 5, § 53 ods. 6, § 451 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 2, § 4 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch, § 39 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 298 ods. 1 CSP, § 298 ods. 2 CSP, Smernice Rady 93/13/EHS.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že zo zmluvy o úvere zo dňa 23.1.2009 č. XXXXXXX vyplýva, že žalovaný poskytol žalobkyni, ktorá je v zmluve označená aj obchodným menom, miestom podnikania a identifikačným číslom podnikateľa, úver vo výške 800,- Eur. Žalobkyňa sa ňou zaviazala žalovanému vrátiť poskytnutý úver zvýšený o poplatok vo výške 416,- Eur, t.j. celkom zaplatiť sumu 1.216,- Eur v 4 mesačných splátkach po 304,- Eur počnúc dňom 25.2.2009 na účet žalovaného ako veriteľa. Zo zmluvy vyplýva, že finančné prostriedky mali byť poskytnuté žalobkyni na výkon jej podnikania, čo má vyplývať len zo zaškrtnutia príslušnej kolónky formulára zmluvy. Podľa výpisu z klientskej zóny k zmluve č. XXXXXXX z 23.1.2009, žalovaný žalobkyni touto zmluvou poskytol úverové prostriedky v sume 800,- Eur a žalobkyňa na splatenie úveru celkovo zaplatila sumu 1.344,- Eur. Podľa bodu 20 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru k zmluve o úvere č. XXXXXXX, obidve zmluvné strany sa v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka dohodli, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Z vyjadrenia Daňového úradu G., pobočka J. zo dňa 6.11.2017 v pripojenom spise 7Csp/94/2016 vyplýva, že po preverení účtovných dokladov v účtovníctve daňového subjektu - S. E. - D. Y. sa následná zmluva o úvere z 25.11.2009 uzavretá so žalovaným v účtovníctve žalobkyne nenachádzala. Záväzky vyplývajúce z uzavretej zmluvy neboli evidované v účtovníctve, rovnako ako ani vykonané úhrady. Z prehlásenia Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS z 19.1.2018 súd zistil, že označené občianske združenie žalobkyňu 26.9.2016 informovalo že zmluva je podľa ich názoru bezúročnou a bezpoplatkovou a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, v dôsledku čoho malo na strane žalovaného vzniknúť bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne v sume 544,- Eur, ktorého vydania sa môže domáhať súdnou cestou.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil tak, že podľa ustálenej judikatúry systém ochrany zavedený smernicou rady 93/13/EHS o nekalých zmluvných podmienkach (ďalej len „smernica 93/13“) vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah (rozsudky Súdneho dvora EÚ zo dňa 27.6.2000, Oceáno Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98, až C-244/98, ako aj z 26.10.2006 Mostaza Claro, C-168/05 Zb. I-10421, bod 25, tiež čl. 37 uznesenia Súdneho dvora vo veci C-76/10 POHOTOVOSTĚ/Korčovská). So vstupom do Európskej únie prijala Slovenská republika záväzky náležite transponovať do smernice EÚ a v aplikačnej praxi aj naplňať ciele týchto smerníc. V oblasti ochrany spotrebiteľa, a teda aj finančného spotrebiteľa Európska únia prijala viaceré smernice (napr. vid' príloha smernice EP a Rady z 23.4.2009 č. 2009/22 o súdnych príkazoch na ochranu spotrebiteľských záujmov o súdnych príkazoch). Smernica Rady 93/13 si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Súdnym dvorom Európskej únie v rozsudku Oceáno Grupo Editorial SA C-240/98 až C-244/98 konštatuje, že existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ nepoukáže na nekalosť zmluvnej podmienky, a preto súdy v štátoch, v ktorých nie je povinné zastúpenie advokátom, majú aj bez návrhu prihliadať na neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Smernica Rady 93/13 ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväziť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky, existujú ako celok (čl. 6). Cieľ je garantovať vyššiu kvalitu

života bežných ľudí (pozri napr. rozsudok Mostaza Claro, bod 37, Asturcom bod 51). Po vykonanom dokazovaní považoval súd za preukázané, že medzi stranami sporu bol založený záväzkový vzťah, a to na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa XX.X.XXXX. V danom prípade súd dospel k záveru, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským, keďže žalovaný ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a predmetnú zmluvu uzavrel so žalobkyňou, ktorá bola fyzickou osobou čerpajúcou úver ako nepodnikateľka, hoci mala v tom čase oprávnenie na výkon podnikania. Súdu je pritom z vlastnej činnosti známe (napríklad z konaní vedených pod sp. zn. 7Csp/94/2016, ale aj 3Csp/89/2016, 6Csp/91/2016 a iných), že vo vzťahu k žalobkyňou žalovaný vyznačoval ako účel poskytnutia úveru podnikanie a to aj v takom prípade, kedy žalobkyňa ako klientka o poskytnutie finančných prostriedkov na účel investície do svojho podnikania nežiadala, ale finančné prostriedky žiadal na použitie pre osobnú potrebu. V konaní vedenom pod sp. zn. 7Csp/94/2016 súd dožiadaním Daňového úradu G., pobočka J. napríklad zistil, že v účtovníctve žalobkyne neboli evidované žiadne záväzky vyplývajúce zo zmluvy o úvere uzavretej následne medzi ňou a žalovaným 25.11.2009. Aj v konaní vedenom pod sp. zn. 5Csp/85/20185 tunajší súd dospel k záveru, že zmluva žalovaného uzavretá so žalobkyňou 31.8.2010 je zmluvou spotrebiteľskou, hoci aj v tom čase žalobkyňa podnikala. I keď z vyznačenia účelu úveru „na výkon podnikania“ by sa mohlo zdať, že by nemali byť žiadne pochybnosti o účele úveru, súdu zo svojej činnosti je známe, že u žalovaného bolo vžitou praxou u žiadateľa o úver, ktorý mal oprávnenie na podnikanie deklarovať v zmluve účel úveru tak, že je úver určený na podnikanie. Takéto praktiky je potrebné hodnotiť ako nekalé a to aj s ohľadom na žalobkyňou citovanú výzvu Európskej komisie č. 2012/4165 vo vzťahu k praktikám žalovaného. Pochybnosti umocňujú i rozhodnutia súdov o uložení povinnosti žalovanému, aby sa tejto nekalej obchodnej praktiky zdržal. Žalobkyňa v žalobe primerane odôvodnila použitie poskytnutého spotrebiteľského úveru ako aj reťazenie úverových zmlúv, pri ktorých novým úverom uhrádzala skorší úver a teda odôvodnila, prečo ani tento úver nemohol byť u nej použitý na výkon jej podnikania, ale naopak, že získané prostriedky boli použité len na refinancovanie pôvodného úveru, ktorý bol použitý na bežnú spotrebu žalobkyne. Vzhľadom na vyššie uvedené preto súd nemal pochybnosti o povahe zmluvného vzťahu medzi stranami sporu ako spotrebiteľského. V zmysle predmetnej zmluvy o úvere č. XXXXXXXX bol žalobkyňi poskytnutý úver vo výške 800,- Eur, ktorý mala splatiť zvýšený o poplatok vo výške 416,- Eur v štyroch mesačných splátkach spolu vo výške 1.216,- Eur. Keďže ide o zmluvu, ktorá podlieha úprave zmlúv o spotrebiteľských úveroch súd túto zmluvu posúdil z hľadiska jej esenciálnych náležitostí v súlade s ustanovením § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere v tomto smere obsahuje nedostatky, keďže neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov ako ak ročnej úrokovej sadzbe, v dôsledku čoho sa zmluva o úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov, pretože nespĺňa obsahové náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. d), g), h), j) a k) v tom čase platného znenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Zároveň nemožno opomenúť ani skutočnosť, že výška poplatku za poskytnutie úveru predstavuje hodnotu 52% poskytnutých prostriedkov za obdobie štyroch mesiacov, čo v ročnom vyjadrení by znamenalo odplatu 208% ročne. Takýto poplatok mal v zmysle bodu 13. všeobecných podmienok poskytnutia úveru predstavovať z 1/3-iny dohodnutý úrok, takže v danom prípade mali byť poskytnuté žalobkyňi úverové prostriedky s úrokom 69,33%. Úroky v takejto výške, a rovnako tak aj celý poplatok v sume 416,- Eur za poskytnutie úveru v sume 800,- Eur na obdobie štyroch mesiacov považuje súd za prejav občianskoprávnej ťžery a to je bez ďalšieho dôvodom záveru o jeho absolútnej neplatnosti pre rozpor s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia úverovej zmluvy. V súlade s judikatúrou a zákonom, sa za odplatu úveru považujú nielen dohodnuté úroky ako odmena, ale aj akákoľvek platba zo strany spotrebiteľa žalovanému bez ohľadu, či ju tento v zmluve alebo podmienkach označí, ako napr. poplatok, náklady za vypracovanie, na administratívu a podobne. Vzhľadom k neplatnému dojednaniu poplatku vo výške 416,- Eur ako aj skutočnosti, že úver poskytnutý žalobcovi je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov je nepochybné, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil a to nad sumu poskytnutého úveru 800,- Eur. Výška bezdôvodného obohatenia vyplýva z nesporných tvrdení, že žalobkyňa na splatenie úveru zaplatila sumu 1.344,- Eur a teda predstavuje rozdiel medzi požičanými prostriedkami 800,- Eur a zaplatenou sumou 1.344,- Eur (teda sumu 544,- Eur). Žalovaný však vo vzťahu k uplatnenému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniesol námietku premlčania tohto nároku poukazujúc na uplynutie dvojročnej subjektívnej a trojročnej objektívnej premlčacej doby. Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plynie jednak subjektívna dvojročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil ako aj objektívna trojročná premlčacia doba plynúca odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému

obohateniu, resp. desaťročná pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. V danom prípade je však podľa názoru súdu objektívna premlčacia doba desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného súd považuje za úmyselné. Žalovaný má v predmete činnosti ako nebankový subjekt dlhodobu poskytovanie úverov a jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Preto ak žalovaný použil neprijateľnú zmluvnú podmienku a obchádzal zákon o spotrebiteľských úveroch neuvedením všetkých požadovaných náležitostí, toto jeho konanie sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe, súdy opakovane posúdili konanie dodávateľov, ktorí porušujú spotrebiteľské právo, ako úmyselné konanie, vedúce k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spotrebiteľov, čo má za následok desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu. K tomu súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 1Co/8/2017, z 28.6.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 2Co/193/2016, z 24.7.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/85/2017, z 3.10.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 4Co/17/2016, z 24.8.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 5Co/278/2016, z 26.9.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/278/2015, z 21.9.2016; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/200/2016, z 27.3.2017; uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/235/2015, z 25.1.2016; uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 8Co/143/2016, zo 17.8.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 10Co/75/2016, z 27.9.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 12Co/48/2017, zo 6.7.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co/94/2017, z 28.9.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 18Co/282/2015, zo 14.9.2016; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 19Co/61/2017, z 31.8.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 20Co/281/2015, z 27.4.2017; rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 21Co/72/2014, z 19.3.2015; rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co/835/2015, z 10.11.2015 a rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/648/2013, z 20.2.2014. Právo žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je premlčané tiež preto, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto za neho zodpovedá, t.j. dňa 26.9.2016, ako to súd ustálil z prehlásenia Združenia na ochranu spotrebiteľa HOOS z 19.1.2018. Je úplne logické sa domnievať, že spotrebiteľia by sotva platili, ak by mali vedomosť, že platiť nemajú. Nemožno preto súhlasit' s názorom žalovaného, že už v čase, kedy došlo k plneniu nad rámec žalobkyne poskytnutej čiastky, začala jej plynúť aj premlčacia doba (arg. slovo „došlo“ ako relevantné no pri objektívnej premlčacej dobe; § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikovať. „Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného.“ (pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004, sp. zn. 1 Cdo 67/2011, R 25/1986). Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úroveň mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila (bližšie rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 20Co/131/2019-163 zo 17.12.2019). Pokiaľ teda bola žaloba podaná na súde dňa 26.9.2018, bola podaná v rámci plynutia subjektívnej 2-ročnej premlčacej lehoty plynúcej od 26.9.2016, tak aj objektívnej 10-ročnej premlčacej doby, ktorá mohla začať plynúť najskôr po zaplatení 3 splátky, t.j. po 25.4.2009. Vzhľadom k tomu, že súd má jednoznačne za to, že zmluvný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, na tento je potrebné prednostne aplikovať špeciálne spotrebiteľské právo, a to hlavne zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa a v neupravených otázkach Občiansky zákonník. Obchodný zákonník možno použiť len tam, kde neodporuje občianskoprávnej úprave spotrebiteľských vzťahov. Podľa § 54 odsek 2 Občianskeho zákonníka sa v pochybnostiach použije právna úprava, ktorá je v prospech spotrebiteľa. V Obchodnom zákonníku je síce zmluva o úvere upravená ako absolútny obchod bez ohľadu na povahu účastníkov, avšak keď ide o úver poskytovaný spotrebiteľovi na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania je potrebné prednostne aplikovať občianskoprávne predpisy. Spotrebiteľské právo je aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku právom špeciálnym, a má teda prednosť. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o

podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Z rozhodovacej činnosti súdov vyplýva, že za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania a v zmysle vyššie uvedených právnych úvah, súd dospel k záveru, že zmluvná podmienka uvedená v bode 16 Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky súd vidí v tom, že podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou nemôžu odchyliť od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Je nesporné, že žalobkyni ako spotrebiteľke v predmetnom záväzkovom vzťahu so žalovaným ako dodávateľom poskytuje väčšiu ochranu jej práv, právna úprava zakotvená v Občianskom zákonníku ako v Obchodnom zákonníku, keďže ju vo vzťahu s dodávateľom chráni ako slabšiu zmluvnú stranu. Preto dojednanie, že záväzkový vzťah medzi stranami sporu sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, je zmluvným dojednaním, ktoré sa odchyľuje od ustanovení Občianskeho zákonníka v neprospech spotrebiteľa. Zároveň má súd za to, že uvedená zmluvná podmienka nebola dojednaná individuálne, žalobkyňa nemohla ovplyvniť obsah Všeobecných obchodných podmienok v tejto časti, pričom Všeobecné obchodné podmienky žalobkyňou neboli ani podpísané. Nadväzane na to súd poukazuje na skutočnosť, že zmluvná podmienka v rovnakom znení používanú zo strany žalovaného a už bola právoplatnými rozhodnutiami súdov určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku, napr. rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 5C/192/2014-42 zo dňa 4.2.2015 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 5C/192/2014 zo dňa 24.6.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/476/2015 zo dňa 19.7.2016 alebo rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/119/2014-81 zo dňa 1.12.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/219/2015 zo dňa 2.7.2016. K námietke žalovaného o neprípustnosti žaloby na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky ako aj o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení súd uvádza, že spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a nie je preto rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práva na plnenie vyplývajúce z neprijateľnej podmienky, keďže sa posudzuje, či zmluvná podmienka je z objektívneho hľadiska spôsobilá negatívne zasiahnuť do práv spotrebiteľa. Zo Smernice Rady 93/13 EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, čl. 6 bod 1, vyplýva povinnosť členských štátov zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli pre spotrebiteľa záväzné. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že pri žalobách spotrebiteľov o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky nejde o žalobu o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) C.s.p., ale o osobitný druh žalôb vyplývajúci z právneho predpisu, v danom prípade z § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28.3.2019 sp.zn. 6Cdo/27/2018). Navyše s účinnosťou od 1.1.2018 zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ďalších právnych predpisov v § 11 ods. 4 explicitne vymedzil, že spotrebiteľ sa môže na súde domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Preto aj tento uplatnený žalobný nárok je procesne prípustný a bolo sa ním potrebné meritórne zaoberať. S ohľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXX z 23.1.2009 uvedená vo Všeobecných obchodných podmienkach poskytnutia úveru - bod 20 v znení

„Obidve zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom.“ je neprijateľnou a teda neplatnou zmluvnou podmienkou.

6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 262 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP s tým, že žalobkyňa bola v konaní plne úspešná, preto jej vo vzťahu k žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Žalobkyňa sa k žalovanej podanému odvolaniu písomne nevyjadrila.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad uvedených v ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacej námietke poukazuje na ust. § 387 ods. 2 CSP.

10. Na potvrdenie správnosti prvoinstančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza nasledovné.

11. Z obsahu spisu vyplýva, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom, bola uzatvorená zmluva o úvere. Z prehľadu splátok vyplýva, že žalobkyňa pri splácaní úveru zo zmluvy o úvere žalovanému zaplatila sumu 1.344,- eur, pričom výška poskytnutého úveru predstavovala sumu 800,- eur. Žalobkyňa teda preplatila poskytnutý úver o sumu 544,- eur.

12. Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

13. Podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

14. Podľa ust. § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa ust. 53 a) ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

16. Podľa ust. § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho

dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

17. Vo veci sa nie je možné stotožniť s tvrdením, podľa ktorého uzatvorená zmluva o úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Základnú charakteristiku spotrebiteľských zmlúv upravoval Občiansky zákonník účinný v čase uzatvorenia zmluvy v ust. § 52. Podľa tohto ustanovenia spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednanie alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Obdobným spôsobom bola osoba spotrebiteľa definovaná v zákone o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

18. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Podľa ust. § 52 Občianskeho zákonníka bola doplnená novelou Občianskeho zákonníka vykonanou zákonom č. 102/2014 Z.z. veta, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dosiaľ sa na obchodné spotrebiteľské zmluvy v zmysle § 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sťahovala úprava o neprijateľných podmienkach. Ide o prelom v pôsobnosti Občianskeho zákonníka vo vzťahu k Obchodnému zákonníku. Podľa tejto úpravy, ktorá platí i späťne vzhľadom na absenciu intertemporálnych ustanovení tohto paragrafového znenia, bude potrebné pre zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi, t.j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Znamená to, že ak si zmluvné strany písomne dohodli v zmysle ust. § 262 Obchodného zákonníka, že sa ich vzťah bude riadiť Obchodným zákonníkom, pre spotrebiteľské zmluvy to neplatí. Rovnako to bude platiť aj pre takzvané absolútne obchody upravené v ust. § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka, ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom zákonníku upravená nie je. Tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník. Ak sa podľa ust. § 262 Obchodného zákonníka dohodne uzavretie spotrebiteľskej zmluvy takéhoto typu, aký upravuje Občiansky zákonník, tak rovnako okrem pojmového vymedzenia a podstatných náležitostí sa bude spravovať Občianskym zákonníkom. Zároveň odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 MCDo/12/2014 zo dňa 21.04.2015, v ktorom sa okrem iného uvádza: „prvostupňový súd mal tiež zohľadniť ust. § 52 ods. 2 vety 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.“

19. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú zmluvné podmienky pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalovaným túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o úvere boli bez akýchkoľvek pochybností všeobecné obchodné podmienky úveru, ktoré žalobkyňa ovplyvniť nemohla, nakoľko boli už vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov. Žalovaný má v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalovaným preukázané, aby úver poskytol žalobkyňi za účelom výkonu obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti tohto účastníka zmluvy. Tu je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že v samotnej zmluve o úvere je pri kolónke, kde dlžník prehlasuje za akým účelom sú žiadané finančné prostriedky, je samotným dlžníkom, teda žalobkyňou vyznačené, že tieto sú poskytované „na iný účel“, pričom sa jednalo o vyznačenie jednej zo štyroch možností: účel

zamestnania, účel povolania, účel podnikania alebo iný účel. V zmluve teda jednoznačne bolo uvedené, že finančné prostriedky boli poskytnuté za iným účelom, ako za účelom zamestnania, povolania či podnikania. S prihliadnutím na možný výskyt zastierania skutočného účelu uzatvorenia zmluvy, má v prípade pochybností dôkazné bremeno na preukázanie nespotrebitel'ského charakteru dodávateľ. Existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie čo znamená, že nespotrebitel'ský charakter musí byť preukázaný bezpečne, spôsobom nevzbudzujúcom odôvodnené pochybnosti. Bezpečným preukázaním nemôže v žiadnom prípade byť len všeobecný, nič nehovoriaci údaj o prípadnom povolaní, zamestnaní, resp. podnikaní dlžníka, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aký konkrétny súvis by mohol mať výkon povolania, zamestnania, či podnikania s uzatvorením konkrétnej zmluvy a či dlžník pri uzatváraní zmluvy konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Túto dôkaznú povinnosť si žalovaný nesplnil, čo má na posudzovanie právneho vzťahu vzniknutého medzi účastníkmi rovnaký vplyv, ako keby v zmluve účel uzatvorenia uvedený nebol.

20. Okrem toho zmluva o úvere a všeobecné podmienky poskytnutia úveru sú listiny formulárové, používané žalovaným pri uzatváraní úverových zmlúv s množstvom ďalších spotrebiteľov. Na predtlačných tlačivách sa menia len údaje o spotrebiteľoch a výške poskytnutého úveru. Za takejto situácie výška nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy mala byť v zásade rovnaká a nemeniť sa v závislosti od výšky poskytnutého úveru. Ak žalovaný výšku týchto nákladov odvádza od výšky úveru je zrejmé, že týmto dojednaním len sledoval ďalšie navýšenie odplaty za poskytnutie úveru, s cieľom vyhnúť sa kontrole jej primeranosti, čo rozhodne nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi.

21. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi v čase uzatvorenia zmluvy bol obsiahnutý v zákone č. 250/2007 Z.z o ochrane spotrebiteľa. Podľa ust. § 4 ods. 8 tohto právneho predpisu, predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie aj konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie, alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privoliť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, včasnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lešť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

22. Vo vzťahu k výroku o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky je potrebné dodať, že už v inom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 11C/42/2012, bola presne táto konkrétna podmienka určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Stalo sa tak rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 13.09.2013, č.k. 11C/42/2012-46 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.08.2014, č.k. 5Co/219/2013-91. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na ust. § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnosť z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky, alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu, alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

23. Dôvodom vedúcim k uloženiu povinnosti žalovanému vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie, bolo nedodržanie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcich z ust. § 9 ods. 2 písm. f), i) a j) Zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí obsahovať dobu trvania zmluvy, termín konečnej splatnosti úveru, úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov a uvedenie RPNM. Ani jedna z obligatórnych náležitostí v zmluve o úvere uvedená nie je. Za takejto situácie sa musel poskytnutý úver v súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov.

24. Dôsledkom prijatia plnenia bez právneho dôvodu je vznik povinnosti žalovaného, vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v zmysle zásad uvedených v ust. § 451 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa z titulu poskytnutého úveru mala žalovanému vrátiť len istinu 800,- eur. Celkovo

však žalobkyňa zaplatila čiastku 1.344 eur, a preto rozdiel medzi touto sumou a istinou úveru predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, ktoré musí žalobkyňa vydať.

25. Je dôvodné zároveň predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že neuvedením tak podstatného údajov, akým je výška úrokovej sadzby a výška RPNM priamo v zmluve o spotrebiteľskom úvere nastane zákonom predpokladaná sankcia, teda, že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobkyne) žiadať úrok z úveru ani iné poplatky a pre prípad, že tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzatvorený (nepriamy úmysel). Odvolací súd konštatuje, že konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi. Žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobkyne, a teda bol daný aj v čase, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. Odvolací súd poukazuje pri tom na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/84/2011 zo dňa 12.12.2011 a sp.zn. 2Co/9/2012 zo dňa 21.01.2013.

26. Vzhľadom na vyššie uvedené, preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods.1 CSP spojení s ust. § 255 a § 257 CSP. Žalovaný v odvolacom konaní úspešný nebol a žalobkyňa napriek tomu, že v odvolacom konaní bola úspešná, jej žiadne odvolacie trovy nevznikli. Z tohto dôvodu odvolací súd konštatuje, že v rámci princípu hospodárnosti konania nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania ani úspešnej žalobkyne.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).